

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/90/2017
Identifikačné číslo spisu:	6609204370
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6609204370.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu B. B. bývajúceho v V., I., proti žalovanému B. W. bývalému správcovi konkurznej podstaty úpadcu ZTS KOMERC, a. s., so sídlom v Slovenskej Ľupči č. 549, o náhradu škody a zaplatenie nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 5C/8/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. novembra 2015 sp. zn. 16Co/1431/2014 a proti uzneseniu Okresného súdu Brezno z 22. decembra 2016 č. k. 5C/8/2012-295, takto

rozhodol:

Dovolania o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd rozsudkom z 19. novembra 2015 sp. zn. 16Co/1431/2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Brezno (ďalej len „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) z 9. septembra 2014 č. k. 5C/8/2012-228, ktorým prvoinštančný súd žalobu žalobcu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania.

2. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dňa 5. februára 2016 dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“).

3. Prvoinštančný súd vyzval dovolateľa uznesením z 22. decembra 2016 č. k. 5C/8/2012-295 na opravu a doplnenie podaného dovolania. Aj proti uvedenému rozhodnutiu prvoinštančného súdu podal dovolateľ dňa 16.01.2017 dovolanie.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“), ktorý v § 470 ods. 1 stanovil, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Najvyšší súd Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) však rešpektujú ústavný princíp právnej istoty a z neho vyplývajúci princíp dôvery v platné právo a princíp legitímneho očakávania, posudzoval splnenie podmienok dovolacieho konania podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“ alebo „O. s. p.“).

5. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 241 ods. 1 vyžadoval ako jednu z podmienok dovolacieho konania povinné zastúpenie dovolateľa advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná. Táto podmienka dovolacieho konania zostala zachovaná i podľa novej právnej úpravy (§ 429 ods. 1 C. s. p.), ktorá jej nesplnenie sankcionuje odmietnutím dovolania.

6. V prejednávanej veci dovolateľ nemá právnické vzdelanie a v čase začatia dovolacieho konania nebol dovolateľ zastúpený advokátom. Súd prvej inštancie ho preto uznesením z 22. decembra 2016 č. k. 5C/8/2012-295 vyzval na odstránenie tohto nedostatku. Následne ho podaním z 19. apríla 2017 poučil o možnosti vyplývajúcej z § 30 O. s. p. (obdobne súčasný § 160 ods. 2 C. s. p.) t. j. možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci. Dovolateľ však napriek výzve v určenej lehote, a ani do dňa rozhodovania dovolacieho súdu, plnomocenstvo udelené advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní nepredložil a nedoložil ani prípadné podanie žiadosti Centru právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci vo forme zastúpenia advokátom v dovolacom konaní.

7. Pretože dovolateľ neodstránil procesný nedostatok podmienky dovolacieho konania, dovolací súd jeho dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. novembra 2015 sp. zn. 16Co/1431/2014 podľa § 447 písm. e) C. s. p. odmietol.

8. Pokiaľ ide o dovolanie žalobcu proti uzneseniu prvoinštančného súdu z 22. decembra 2016 č. k. 5C/8/2012-295, ktoré bolo podané už počas účinnosti Civilného sporového poriadku, dovolací súd poukazuje na dikciu § 35 C. s. p. v súvislosti s § 419 C. s. p., z ktorej zreteľne vyplýva, že dovolaním možno napadnúť len rozhodnutie odvolacieho súdu (ak to zákon pripúšťa). Dovolaním teda nemožno napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu proti vyššie uvedenému uzneseniu prvoinštančného súdu bez ďalšieho podľa ust. § 447 písm. c) C. s. p. ako neprípustné odmietol.

9. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p. (per analogiam) a § 262 ods. 1 C. s. p., keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniel nespĺnením podmienky dovolacieho konania žalobca. V zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. preto rozhodol o nároku na náhradu trov dovolacieho konania tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť ich náhradu žalovanému tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

10. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p., podľa ktorej má aplikáciu tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhoduje súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, už len o výške náhrady trov konania a v prípade zastúpenia advokátom aj o prijímateľovi tejto náhrady. To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu tak rozhodol, prekročil by zákonné zmocnenie vyplývajúce z § 262 ods. 2 C. s. p., čím by zároveň nerešpektoval čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu

trov v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

11. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.